

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/69/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7122011641
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7122011641.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a JUDr. Stanislava Sojku PhD., na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 16. apríla 2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 25.05.2023 sp. zn. 4T/44/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu

Obžalovanému:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., toho času bytom C.

C. X D. E. F., G., H.

I.

ukladá

Podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods.2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods.1 písm. a/ Tr. zák. § 51 ods. 1 Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Tr. zák. ukladá obžalovanému primeranú povinnosť spočívajúcu v písomnom ospravedlnení sa poškodenej J. B., nar. XX.XX.XXXX.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 25. mája 2023 sp. zn. 4T/44/2022 obžalovaného A. B. uznal vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v Košiciach, v okolí ul. Člnková 33 a na iných miestach, v dobe najmenej od mesiaca marec 2021 do apríla 2021 opakovane objímal a zdvíhal nad zem maloletú J. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorú keď bola takto v jeho zovretí chytal cez oblečenie za prsia, bozkával ju na pery a krk a vravel jej, že ju miluje, pričom presne nezisteného dňa na presne nezistenom mieste, keď zavola maloletú na prechádzku k rieke Hornád, začal ju bozkávať a cez oblečenie ohmatávať na prsiach a jej intímnych partiách, s

čím maloletá nesúhlasila a vravela nech prestane, avšak on neprestal a následne si na ňu ľahol a za účelom sexuálneho vzrušenia sa začal o ňu svojim telom obtierať a posúvať sa na nej, čomu sa maloletá nebránila, keďže mala strach, pričom mal vedomosť o tom, že maloletá J. B. ešte nedosiahla vek 15 rokov.

Za to ho súd odsúdil podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., za neprihliadnutia na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný podal odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného uviedol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie alebo aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného A. B. oslobodí spod obžaloby.

Má jednoznačne za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prvostupňový súd pri úvahe o vine a treste nevyvodil zo skutkového stavu správny záver. Opisanie skutku tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku sa nezakladá na pravde a v rámci konania nebolo dostatočne preukázané, že ako obžalovaný spáchal skutok, z ktorého bol uznaný za vinného a nebolo preukázané, že sa tento skutok stal, resp. že je trestným činom.

Rovnako sa domnieva, že súd nesprávne posúdil vec a s touto sa nesprávne vysporiadal, pretože v celom konaní nebolo jednoznačne preukázané, aby konaním obžalovaného došlo k následku, ktorý je popísaný v skutkovej vete v obžalobe a ktorý má zakladať záver o sexuálnom zneužívaní.

Má za to, že nebola naplnená ani objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho zneužívania. Obligatórnym znakom charakterizujúcim objektívnu stránku každého trestného činu je okrem konania a následku aj príčinný vzťah medzi konaním a následkom tzv. kauzálny nexus (nexus causalis) a tento nebol rovnako súdom prvého stupňa preukázaný.

Taktiež uvádza, že v celom trestnom konaní nebola preukázaná ani subjektívna stránka žalovaného trestného činu, kde v zmysle § 17 Trestného zákona pre trestnosť takéhoto činu treba úmyselné zavinenie. Má za to, že konštatovanie prvostupňového súdu, o vedomosti obžalovaného o tom, že poškodená navštevuje základnú školu, ako preukázanie subjektívnej stránky nepostačuje, ako ani na preukázanie neobstojí výpoveď K. L., ktorý podľa jeho výpovede videl obžalovaného ísť s poškodenou smerom domov a nič viac, pričom sa bez akýchkoľvek relevantných dôkazov len domnieval, že by obžalovaný s poškodenou mohol niečo mať, nie je dostatočná a nemožno z nej vyvodiť dostatočný záver o tom, že obžalovaný sa snaží pred okolím niečo zatajiť, nakoľko ide len o konštatovanie svedka. Svedok M. len uviedol, že obžalovaného s poškodenou videl ako šli v uličke a nič viac a že nevie, či spolu dačo mali. On ich len videl ako šli spolu". Rovnako na otázku obhajcu, či ich videl sa spolu bozkávať, jasne uviedol, že nevie.

Má jednoznačne za to, že prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadal a následne nesprávne vec posúdil v otázke výpovede svedka K. L., keď súd konštatoval, že nepriamo z výpovede svedka K. L. mal súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Výpoveď svedka L. nie je v otázke viny obžalovaného meritórna, a to ani nepriamo usvedčujúca.

K výroku o vine prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil a nesprávne sa vysporiadal s otázkou viny obžalovaného. Je pravdou, že poškodená vypovedala o skutočnostiach v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, avšak jej výpoveď nemožno brať ako konštatuje súd za konzistentnú a hodnovernú a už vôbec nie ako prvostupňový súd ustálil záver za podporovanú výpoveďou svedkyne B. staršej. Má za to, že výpoveď B. staršej nie je dôkazom priamym, dokonca ani nepriamym. Svedkyňa len reprodukovala to, čo jej dcéra /poškodená/ spomínala.

Nemožno sa stotožniť s tvrdeniami súdu v tom, že svedkyňa B. a svedok L. videli podozrivé správanie sú podpornými dôkazmi na uznanie viny obžalovaného. Títo svedkovia nešpecifikovali podozrivé správanie, resp. špecifikovali ho tak, že toto nemožno brať ako podporné výpovede pri tak závažnom trestnom čine.

Uvádza sa, že svedkovia B. staršia, C. B. tvrdili, že K. L. vie, že medzi poškodenou a obžalovaným niečo je, resp. že svedok L. niečo videl, sa preukázali ako nepravdivé, pretože ako bolo spomenuté, svedok L. uviedol, že nič nevidel, iba ich videl raz ísť spolu.

Svedkyňa B. staršia vo svojej výpovedi /vid' odôvodnenie rozsudku na strane 3/ tvrdila, že jej manžel / C. B./ hovoril, že „manžel hovoril, že mu niečo o tom rozprával I. L., a že vraj mu tam rozprávali, že A. chodí za Luckou“

Aj táto časť výpovede B. staršej sa ukázala ako nepravdivá, keď z výpovede svedka I. L. na hlavnom pojednávaní dňa 25.05.2023 vyplynulo, že o ničom prakticky nevie a vie len o tom, že obžalovaný v nervoch napísal nejaký dopis, čo zároveň podporuje tvrdenie obžalovaného o existencii listu a jeho úmysle citovo ublížiť listom otcovi poškodenej, ktorý ho zbil, čo priamo potvrdil aj otec poškodenej C. B.. Tento list bol aktom pomsty obžalovaného za jeho zbitie.

Tvrdenia súdu obsiahnuté na strane 6 napádaného rozsudku o tom, „že výpoveď obžalovaného sa javí ako účelová v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti je v príkrom rozpore s hodnovernejšími výpoveďami svedkov“ je nesprávny záver. Rovnako sa nemožno stotožniť s pokračovaním odôvodnenia súdu, že výpoveď obžalovaného sa javí ako vnútorne protirečivá, pretože uviedol, že „chodil s poškodenou“, teda, že sa stretávali a následné tvrdenia súdu pokračujúce na strane 6 rozsudku v jeho druhom odstavci.

Treba jednoznačne zdôrazniť, že ide o rómsku komunitu /obžalovaný, svedkovia/s intelektom na úrovni populačného priemeru a tomu prináležiacej sa schopnosti vyjadrovať sa. Teda, nemožno súhlasiť so záverom súdu v tomto jeho konštatovaní, že išlo o vnútorné protirečenie vo výpovedi obžalovaného, ale jednoznačne išlo nedobrou schopnosť obžalovaného vyjadrovať sa.

Za nesprávne právne posúdenia a nesprávny právny záver vidí aj otázku posúdenia záverov znaleckého posudku č. 51/2022. Jeho záver jednoznačne konštatuje, že obžalovaný netrpí sexuálnou deviáciou a iné. Súd v tomto nesprávne interpretoval daný posudok, keď uviedol, že záver posudku nespochybňuje predpoklad, že obžalovaný je správania uvedeného v obžalobnom návrhu schopný. Je toho názoru, že túto otázku má súd za nezodpovedanú a takýto záver nie je ničím podložený a v tomto smere to považujeme za nepreskúmateľné tvrdenie súdu.

V odôvodnení predmetného rozsudku prvostupňový súd iba konštatuje, že obrana obžalovaného nie je presvedčivá a javí sa ako účelová v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Z priebehu celého konania je však možné konštatovať, že usvedčujúcimi dôkazmi z ktorých súd vychádzal, to je, že by obžalovaný bol spáchal skutok uvedený v obžalobe, je jedine výpoveď jednotlivých svedkov, ktorí sa o predmetnom skutku mali dozvedieť z počutia. Má však za to, že na základe uvedeného nie je možné jednoznačne ustáliť skutkový stav, ktorý by odôvodňoval spáchanie predmetného trestného činu obžalovaným.

Nakoľko v konaní nebolo dostatočne a jednoznačne preukázané, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, sa vôbec stal, tak pri aplikácii zásady in dubio pro reo poukazuje na to, že by mal byť oslobodený spod obžaloby.

V priebehu odvolacieho konania a na verejnom zasadnutí krajského súdu predložil obhajca obžalovaného rodné listy maloletých detí obžalovaného, pracovnú zmluvu zo dňa 01.01.2024 a zároveň v konečnom návrhu rozšíril, resp. modifikoval svoj návrh v tom smere, že ak by mal súd za to, že rozsudok v časti posúdenia viny je správny, aby zrušil rozsudok len v časti výroku o treste a obžalovanému uložil trest s použitím ustanovení o podmienечnom uložení výkonu trestu vzhľadom na osobu obžalovaného a aj okolnosti prípadu.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie vo veci samej, vo vzťahu k výroku o vine dospel k zákonným a vykonaným dokazovaním podloženým záverom, ktoré zároveň v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 a nasl. Tr. por. kvalifikovaným až vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom vo vzťahu k výroku o vine sa dôsledne vysporiadal aj s obhajobnými námietkami obžalovaného.

Z vykonaného dokazovania mal aj krajský súd jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený už orgánmi prípravného konania a že ho spáchal obžalovaný A. B. s tým, že uvedenému skutku zodpovedá právna kvalifikácia jeho konania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. tak, z hľadiska subjektívnej ako aj objektívnej stránky.

Skutkové okolnosti vyplývajú jednoznačne z výpovede poškodenej, ktorá detailne popísala konanie obžalovaného, na svojej výpovedi zotrvala aj pri odstránení rozporov na hlavnom pojednávaní, pričom jej výpoveď hodnotí aj krajský súd ako konzistentnú, hodnovernú s uveriteľným emocionálnym prejavom, podporovanú zároveň ďalšími svedeckými výpoveďami, na ktoré súd I. stupňa podrobne poukázal. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že samotná okolnosť, že sa správy o konaní obžalovaného rozšírili v rámci rodinnej prepojenej komunity, nespochybňuje vierohodnosť svedeckých výpovedí K. L. či svedkyne B. staršej.

V rámci hodnotenia vykonaného dokazovania sa súd I. stupňa zodpovedne vysporiadal aj s výpoveďou obžalovaného a jeho obhajobou, vrátane obsahu listu, z ktorého je zrejmé, že ide o ďalší dôkaz o tom, že obžalovaný voči poškodenej prechovával city, ktoré nechal prerásť do konania, ktoré je podstatou skutku uvedeného v rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o treste vychádzal krajský súd tak z dokazovania vykonaného súdom I. stupňa ako aj z listinných dôkazov predložených obhajobou v rámci odvolacieho konania.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného z odpisu registra trestov mal krajský súd preukázané, že tento bol v priebehu rokov 2008 až 2020 5 krát súdne trestaný, z toho 4 krát cudzokrajnými súdmi pre majetkovú trestnú činnosť menšej spoločenskej nebezpečnosti. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T/108/2020 zo dňa 28.09.2020, právoplatným v ten istý deň pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g/ Tr. zák. pre skutok zo dňa 24.09.2020, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov do 29.03.2022.

Z uvedeného je tak zároveň zrejmé, že v čase rozhodovania krajského súdu na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.04.2024 sa obžalovaný v tejto vyššie uvedenej trestnej veci osvedčil zo zákona v súlade s ustanovením § 50 ods. 6 Tr. zák., čo znamenalo zmenu zákonných podmienok pre ukladanie trestu oproti rozhodovaniu v čase súdu I. stupňa, čo zároveň krajský súd vyhodnotil ako predbežnú otázku.

Z predložených dokladov mal krajský súd ďalej preukázané, že obžalovaný je ženatý, má dve maloleté deti, druhé dieťa sa mu narodilo XX.XX.XXXX, zároveň riadne pracuje s tým, že má pracovnú zmluvu uzavretú na dobu neurčitú odo dňa 01.01.2024, pričom ide o toho istého zamestnávateľa len so zmenou doby určitej na dobu neurčitú.

Za týchto okolností, vyhodnotiac aj konkrétne skutkové okolnosti zákonne ustáleného trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. s trestnou sadzbou vo výmere 3 roky až 10 rokov dospel krajský súd k záveru, že obžalovanému nie je nevyhnutné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, a že v danom prípade za daných okolností postačí uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom. V tomto smere krajský súd uvádza, že vzhľadom na osvedčenie sa obžalovaného zo zákona v jeho predchádzajúcej trestnej veci Okresného súdu Košice I sp. zn. 0T/108/2020 už nevyplývala zákonná povinnosť ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 49 ods. 2 Tr. zák.

Krajský súd pre posilnenie účelu podmieneného trestu s probačným dohľadom podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Tr. zák. uložil obžalovanému zároveň primeranú povinnosť spočívajúcu v písomnom ospravedlnení poškodenej J. B..

Len pre úplnosť krajský súd dodáva, že rovnako ako okresný súd ani krajský súd neprihliadol na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného po väčšine staršieho dáta ako prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., keďže sa jedná o druhovo inú trestnú činnosť.

Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu spĺňa aj s poukazom na osobné pomery obžalovaného všetky kritéria z hľadiska tak individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.